

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: B. S.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou LL.M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8 – Karlín, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra**, Odboru azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.4.2016, č.j. MV-58527-2/OAM-2016,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.4.2016, č.j. MV-58527-2/OAM-2016, jímž bylo zastaveno řízení ve věci udělení azylu podle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné nové skutečnosti.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím žalovaného byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný porušil ust. § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), ust. § 12 a § 14a zákona o azylu a ust. § 11a zákona o azylu, které nemělo být ve věci aplikováno. Žalobce připomněl důvodovou zprávu k novele zákona o azylu č. 379/2007 Sb., jež byla hlavním argumentem pro stanovení podmínek pro opakovanou žádost o mezinárodní ochranu a odnímání postavení uprchlíka stanovené

směrnici Rady 2005/85/ES (dále jen „procedurální směrnice“), z níž žalobce zmínil především čl. 25 písm. f) a čl. 33 odst. 2 písm. d) procedurální směrnice. Žalobce se domnívá, že žalovaný pochybil, neboť žalobce neměl během pohovoru účinnou možnost uvést nové skutečnosti. Žalobce namítá, že žalovaný již v průběhu pohovoru předjímal výsledek rozhodnutí, neboť se položenými otázkami nesnažil zjistit skutkový stav, který je nezbytný ke zjištění existence nových skutečností. Žalobce sdělil žalovanému nové skutečnosti, tj. azylově relevantní, avšak žalovaný se jimi nezabýval a řízení zastavil, bez toho aniž by se se žalobcem uváděnými skutečnostmi v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal.

Závěrem žalobce uvedl, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav a v důsledku toho shledal podanou žádost o mezinárodní ochranu nepřipustnou, a proto navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že považuje důvody uvedené v žalobě za nezpůsobilé zpochybnit správnost a zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že v daném případě se jedná o opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení o třetí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí lze zjistit, že v obou případech bylo vydáno meritorní rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí shrnul důvody, pro něž žalobce svou třetí žádost podal, odkázal na příslušná zákonná ustanovení, v rozsahu potřebném se zabýval důvody uvedenými žalobcem, provedl srovnání s jeho tvrzeními z předchozích řízení a nakonec neshledal nové skutečnosti nasvědčující důvodným obavám žalobce z pronásledování či vážné újmy. Žalovaný odkázal na materiály z předchozích řízení o žádostech žalobce o udělení mezinárodní ochrany, které podle jeho názoru potvrzují zákonnost jím zvoleného postupu. Žalovaný připomněl, že podle ust. § 23 odst. 2 zákona o azylu není povinen realizovat pohovor s žadatelem o mezinárodní ochranu, pokud byla podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žadateli se umožní sdělit důvody žádosti o mezinárodní ochranu písemně nebo jiným vhodným způsobem. Podle žalovaného nebyl žalobce zkrácen na svých právech. Žalobcem uvedené důvody neobsahovaly nové skutečnosti, což nelze ukládat za vinu žalovanému.

Závěrem žalovaný uvedl, že se nedopustil žádné nezákonnosti při posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a rozhodnutí bylo dle jeho názoru vydáno v souladu s právními předpisy České republiky, zejména se zákonem o azylu. S ohledem na uvedené proto žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby.

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce s tímto postupem vyjádřil konkludentní souhlas, když ve lhůtě stanovené mu za tímto účelem soudem neuvedl, že na projednání věci trvá.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení

zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 13.4.2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V ní uvedl, že žádá o azyl v České republice, protože se nechce vrátit na Ukrajinu, neboť je tam bída, není tam práce a probíhá tam válka. Dále uvedl, že v České republice má syna, pro kterého chce žít a o kterého bude bojovat. Žije v České republice již skoro 20 let a chce tady zůstat do konce života. Závěrem uvedl, že je na život v České republice zvyklý a líbí se mu tady.

Z evidenční karty žadatele bylo zjištěno, že poprvé žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 18.12.2001 a podruhé podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 7.8.2014. Z odůvodnění rozhodnutí ve věci první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8.1.2003, č.j. OAM-4222/CU-02-BE07-2001, bylo zjištěno, že svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce odůvodnil tak, že na Ukrajině nemá kde bydlet, nemá peníze a do České republiky přijel za prací. Z odůvodnění rozhodnutí ve věci druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3.12.2014, č.j. OAM-167/LE-BE03-HA08-2014, bylo zjištěno, že svou druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce odůvodnil tak, že na Ukrajině začíná válka, v České republice má syna, na kterého hradí výživné, a pokud by se něco stalo s jeho matkou, neměl by se o něho kdo postarat, dále uvedl, že si již přivykl zdejšími poměry. V první ani druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebylo žalobci vyhověno a mezinárodní ochrana nebyla žalobci přiznána. Žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13.4.2016 je tak třetí v pořadí.

Z rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 11.4.2016, č.j. KRPE-30767-14/ČJ-2016-170022, bylo zjištěno, že podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění. Z odůvodnění rozhodnutí bylo dále zjištěno, že žalobce byl dne 11.4.2016 hlídkou policie v Lanškrouně zajištěn, neboť se na území České republiky zdržoval neoprávněně, a to po pravomocném a vykonatelném rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5.11.2015, č.j. KRPE-64116-72/ČJ-2014-170022-SV.

Dle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého

posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle ust. § 11a odst. 3 věty první zákona o azylu podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.

Soud se zabýval námitkou žalobce, jež má spočívat zejména ve skutečnosti, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav.

Jak vyplynulo z žalovaným předloženého správního spisu a napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o udělení azylu a jednak z předchozích azylových řízení. Žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 18.12.2001. Jako důvod své žádosti uvedl ekonomické důvody, konkrétně snahu se lépe ekonomicky zajistit. Řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo vedeno pod sp. zn. OAM-4222/CU-02-2001, přičemž rozhodnutím ze dne 8.1.2003, č.j. OAM-4222/CU-02-BE07-2001, žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 7.8.2014. Jako důvod své žádosti uvedl, že na Ukrajině začíná válka. Jako další důvod uvedl skutečnost, že na území České republiky má syna, a pokud by se něco stalo s jeho matkou, tak by se o něho neměl kdo postarat. Jako poslední důvod uvedl skutečnost, že na území České republiky žije asi dva a půl roku s přítelkyní, přivykl zdejšími poměrům a rád by tu zůstal. Řízení o jeho druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo vedeno pod sp. zn. OAM-167/LE-BE03-2014, přičemž rozhodnutím ze dne 3.12.2014, č.j. OAM-167/LE-BE03-HA08-2014, nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena.

Třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 13.4.2016. Jako důvod své žádosti uvedl, že se nechce vrátit na Ukrajinu, protože je tam bída, není tam práce a stále je tam válka. Jako další důvod své žádosti uvedl, že v České republice má syna, pro něhož chce žít, v České republice žije téměř 20 let a chce zde zůstat do konce života, neboť je zde zvyklý a líbí se mu tu. Žalobce tedy uvedl shodně jako v předchozích žádostech ekonomické důvody (na Ukrajině je bída a není tam práce), probíhající válečný konflikt a rodinné důvody (na území České republiky žije jeho syn).

Z uvedených listin vyplynulo, že žalobce neuvedl v nové žádosti žádné nové skutečnosti, a proto žalovaný postupoval podle ust. § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, v němž je uvedeno, že pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany. V takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem. Žalobce měl možnost nové

důvody sdělit ve své žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 13.4.2016, avšak ve své třetí žádosti se omezil pouze na tvrzení již dříve uvedených skutečností. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl nové skutečnosti, neměl žalovaný povinnost uskutečnit se žalobcem pohovor, který by objasnil jeho nová tvrzení. Dikci tohoto ustanovení tak bylo učiněno za dost.

Soud v rámci posuzování námitky žalobce neposuzoval, zda žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu správně uvážil, jestli v případě žalobce neexistují některé relevantní důvody pro udělení azylu.

V daném případě žalobce neuvedl žádné nové, relevantní skutečnosti, jež by nasvědčovaly závěru, že by byl příslušníkem určité sociální skupiny, jež je pronásledována za svou příslušnost, názory či přesvědčení, a proto žalovaný správně vyhodnotil, že žalobce nemá pro udělení mezinárodní ochrany z uvedeného důvodu nárok, a postupoval podle ust. § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

Lze proto uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu ve smyslu ust. § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu, a proto postupoval podle ust. § 11a zákona o azylu, které upravuje opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud proto vyhodnotil námitku žalobce jako nedůvodnou.

K námitce žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, soud uvádí, že žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy České republiky, nepřekročil svou pravomoc, dbal o dodržení zásady individuálního posouzení věci a legitimního očekávání. Jak soud uvedl výše, žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel.

Soud k dané problematice konstatuje, že situaci, kterou si žalobce způsobil svým jednáním, nelze řešit pomocí mezinárodní ochrany – řízení o udělení azylu v žádném případě nesplňuje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona.

Soud tedy s ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 5. června 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová